

Παρόλα τα πάντα – στους επαναστάτες εδώ και αλλού

Δεν είναι εύκολο να βάλεις την πραγματικότητα σε λόγια, αφού τα συναισθήματα και οι επιθυμίες είναι πάντα πολύ πιο πέρα από ότι εκφράζουν οι λέξεις. Είναι παρόλα αυτά ζωτικό το να μιλάμε, προσπαθώντας να εκφράσουμε τις σκέψεις και τα αισθήματά μας. Ιδιαίτερα όταν ο τρόμος του κράτους και των σωμάτων ασφαλείας του επιδιώκουν να αποσιωπήσουν τα πάντα.

Εδώ και χρόνια λέμε ότι χρειαζόμαστε χώρο και χρόνο ώστε να καταφέρουμε να σκεφτούμε και μιλήσουμε ελεύθερα. Αυτός ο χώρος και ο χρόνος δεν θα μας δοθεί ποτέ, μόνο εμείς οι ίδιοι μπορούμε να τον κατακτήσουμε, να ξεριζώσουμε την πραγματικότητα του «πρέπει» και του «επιβάλλεται» από τις ζωές μας. Για αυτό το λόγο έχουμε μιλήσει και μιλάμε για εξέγερση, για εγχειρήματα που δημιουργούν χώρους για να ζούμε, να εκφράζουμε την επιθυμία μας για ελευθερία, γιατί δεν ανεχόμαστε πια την αρρωστημένη μιζέρια και ασχήμια αυτού του κόσμου.

Την περασμένη εβδομάδα, το κράτος επέλεξε να γεμίσει όλους τους εν δυνάμει χώρους με στολές, αστυνομικά βανάκια, ασφαλίτες, προσωποκράτηση και κακοποίηση. Το κράτος δεν ανέχεται στο ελάχιστο αναρχικούς που στηρίζουν την εξέγερση με λόγια και τολμήματα, όμως αυτή την εβδομάδα τα έδωσαν όλα για να αποτρέψουν το αντάμωμα των διαφορετικών ανατρεπτικών διαθέσεων που θερμαίνουν το κλίμα την κοινωνικής αναταραχής στις Βρυξέλες. Και οι αρχές εκφράστηκαν με την πιο εύκολη γλώσσα τους: τρόμος, που σημαίνει, συστηματική και γενικευμένη βία.

Η διαδήλωση που καλέστηκε την 1η Οκτώβρη ενάντια σε όλα τα κέντρα εγκλεισμού, φυλακές, σύνορα και ενάντια στο κράτος, δεν πήρε να άδεια να γίνει. Απαγόρευση συνάθροισης διατάχθηκε σε 4 δήμους των Βρυξελλών, ενώ οδηγούνταν σε σύλληψη όποιοι συγκεντρώνονταν στο σημείο συνάντησης. Ταυτόχρονα, άλλες διμοιρίες έλεγχαν τις γειτονιές και τις στάσεις του μετρό κρατώντας σιδερολοστούς. Και οι δύο φυλακές, στο Saint-Gilles και στο Forest, ήταν ερμητικά αποκλεισμένες από διμοιρίες MAT, ενώ η αστυνομία περιπολούσε το κέντρο του αγωνιστικού Anderlecht με κουκούλες στο πρόσωπο και πυροβόλα στα χέρια. Εκατοντάδες άνθρωποι συνελήφθηκαν προληπτικά, δεκάδες από αυτούς εξευτελίστηκαν, κακοποιήθηκαν και χτυπήθηκαν στα αστυνομικά τμήματα.

Ας είμαστε ξεκάθαροι: το κράτος δεν φοβάται μια χούφτα αναρχικούς, όμως τρέμει την εν δυνάμει κοινωνική μόλυνση την οποία οι αγωνιστές προσπαθούν διασπείρουν μέρα τη μέρα. Εδώ και πολύ καιρό, οι Βρυξέλες μοιάζουν με βαρέλι κοινωνικού δυναμίτη, στο οποίο οι κοινωνικές τάσεις καταπιέζονται με την παρουσία όλο και περισσότερης αστυνομίας και με όλο και περισσότερους τραυματίες και νεκρούς να μετριοούνται στην πλευρά αυτών που προσπαθούν να αντιμάχονται με τον ένα ή τον άλλο τρόπο. Παρόλα αυτά, οι κοινωνικές τάσεις συνεχίζουν να εκφράζονται με ριζοσπαστικό τρόπο: από συχνές συγκρούσεις στις γειτονιές, μέχρι εξεγέρσεις σε κέντρα εγκλεισμού και φυλακές, από καλοσχεδιασμένες επιθέσεις ενάντια στις δομές του κράτους και του κεφαλαίου μέχρι μια διαδιδόμενη εχθρότητα ενάντια σε ότι φέρει στολή καταστολής. Η διαδήλωση που καλέστηκε την 1η του Οκτώβρη θα μπορούσε να γίνει μια από τις δυνατότητες συνάντησης των διαφόρων εξεγερτικών και αντιεξουσιαστικών ιδεών – και αυτό το συνάντηση συντρίφθηκε.

Παρά την στρατικοποιημένη ειρήνευση των τελευταίων ημερών, θα συνεχίσουμε να στοχεύουμε σε αυτό το βαρέλι κοινωνικού δυναμίτη, γνωρίζοντας ότι με κάθε ευκαιρία αυτός ο δυναμίτης μπορεί να πάρει φωτιά. Η πρόταση για πορεία μπλοκαρίστηκε από πολλά σχεδόν αδιαπέραστα εμπόδια, όμως άλλες δραστηριότητες έπονται.

Παρόλα τα τείχη της αστυνομία που προσπαθούν να μας κρατήσουν χωρισμένους, εξακολουθούμε να θεωρούμε το συναπάντημα διαφορετικών εξεγερτικοτήτων μια επιθυμητή και απαραίτητη δυνατότητα. Κανένας κατασταλτικός εκβιασμός του κράτους δεν μπορεί να περιορίσει τον ενθουσιασμό μας για αυτό.

Παρόλο που η πρωτοβουλία μας αρπάχτηκε μέσα από τα χέρια μας, είμαστε αποφασισμένες/-οι, με την καρδιά και το μυαλό μας, να το αρπάξουμε πάλι πίσω. Παρόλα αυτά, συνεχίζουμε. Τίποτε δεν τελείωσε. Οι δυνατότητες είναι ακόμη εκεί να τις γραπώσουμε.

Προς το παρόν, τέσσερεις σύντροφοί μας βρίσκονται ακόμη πίσω από τα κάγκελα της φυλακής Forest, κατηγορούμενες/-νοι για συμμετοχή στην επίθεση στο αστυνομικό τμήμα των Βρυξελλών, το βράδυ της 1ης Οκτώβρη. Ας τους κάνουμε να νοιώσουν τη στοργή και την αλληλεγγύη μας.

Αναρχικοί που δεν θα αφήσουν τίποτε πίσω
Βρυξέλες, 5 Οκτώβρη 2010

Αλληλεγγύη στους κατηγορούμενους για επίθεση σε αστυνομικό τμήμα στις Βρυξέλες

Την Παρασκευή 1η Οκτώβρη 2010, κοντά στο Νότιο Σταθμό, ήταν να γίνει μια δυναμική διαδήλωση ενάντια στα στρατόπεδα κράτησης και απέλασης μεταναστών, στις φυλακές, στα σύνορα και στα κράτη. Το κράτος δεν ήταν ευχαριστημένο με αυτή την πρωτοβουλία και πολιόρκησε τη γειτονιά. Η αστυνομία έκανε ελέγχους και προσαγωγές πολλών ατόμων που βρισκόντουσαν γύρω από το σταθμό; στο Anderlecht, μια κοντινή πολυσύχναστη γειτονιά, ένοπλοι αστυνομικοί περιπολούσαν σε στρατηγικά σημεία και αρκετές διμοιρίες ΜΑΤάδων προστάτευαν τις δύο φυλακές των Βρυξελλών, τη Forest και τη Saint-Gilles. Στη μισή πόλη ανακοινώθηκε απαγόρευση συνάθροισης περισσότερων των 5 ατόμων και επιβλήθηκε με την έντονη παρουσία ασφαλιτών και ΜΑΤάδων. Μερικές ώρες μετά την ώρα καλέσματος της πορείας, δεκάδες άτομα επιτέθηκαν στο αστυνομικό τμήμα Marolles, μερικά τετράγωνα μακριά από το Νότιο Σταθμό. Το τμήμα και πολλά περιπολικά καταστράφηκαν, δύο αστυνομικοί τραυματίστηκαν. Λίγο αργότερα τέσσερα άτομα συνελήφθησαν στη γύρω περιοχή και τώρα κατηγορούνται για αυτή την επίθεση. Τους έχουν κλείσει στη φυλακή Forest και περιμένουν τη δίκη.

Είμαστε απολύτως σύμφωνοι με την επίθεση για την οποία κατηγορούνται και την αναγνωρίζουμε σαν μια λογική πράξη που μας αντιπροσωπεύει. Όχι μόνο γιατί πάντα θα είμαστε ενάντια στην αστυνομία, αλλά επειδή αυτή η επίθεση αποτελεί μέρος μιας τάσης παρούσας στις Βρυξέλες εδώ και αρκετό καιρό, όπου οι άνθρωποι κατευθύνουν την οργή τους όλο και πιο πολύ ενάντια σε ότι τους καταπιέζει. Ενάντια σε ότι τους εκμεταλλεύεται, τους ελέγχει και τους φυλακίζει. Μια τάση που είναι αισθητή ακόμη περισσότερο στις φυλακές και στα κέντρα κράτησης σε όλο το Βέλγιο. Ο αγώνας των τελευταίων χρόνων ενάντια στα στρατόπεδα κράτησης και τις φυλακές και η πορεία της 1ης Οκτώβρη είναι κατά αυτή τη έννοια έκφραση αυτής της τάσης. Και αυτό δεν θα το ξεχάσουμε ποτέ όσο κάνουμε αλληλεγγύη σε εκείνους από εμάς που είναι όμηροι του κράτους. Την 1η του Οκτώβρη πολλοί άνθρωποι ήταν έτοιμοι να κατέβουν στους δρόμους για αυτά που πιστεύουν ή και να πολεμήσουν ενάντια σε ότι κάνει τα όνειρά τους αδύνατα. Και θα συνεχίσουν να το κάνουν. Θα συνεχίσουμε να το κάνουμε.

Γιατί τα όνειρά μας είναι που καθορίζουν τον αγώνα που πολεμάμε. Τα όνειρά μας είναι που τραβούν τους κρατούμενους συντρόφους μας από την απομόνωση που τους επιβλήθηκε.

Για τίποτε άλλο από ένα κόσμο χωρίς φυλακές και στρατόπεδα συγκέντρωσης.

Για τίποτε άλλο από έναν αγώνα χωρίς σύνορα ενάντια σε όλα όσα, εδώ και τώρα, κάνουν αδύνατο το να γευτούμε την ελευθερία.

Για τη αναρχία

(μεταφρασμένο από αφίσα)